

Svatost a svatý život

Co vlastně znamená žít svatým životem? Máme od sebe a od druhých očekávat, aby žili svatým životem? Můžeme se stát svobodnými od hříchu? Co nám k tomu říká Bible?

...ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘ (1.list Petrův 1:15-16)

V Novém zákoně apoštol Pavel někdy oslovuje křesťany „svatí a milovaní“ (např. Koloským 3:12). Většinu lidí však slovo „svatý“ zní jako neobvyklé, staromódní a vzdálené od každodenního života. Domnívají se, že svatosti mohou dosáhnout jen vyjímeční lidé.

Je to pravda, nebo Bible spíš říká, že svatý život je nerozlučně spojen s naším vztahem s Bohem?

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Římanům 12:1-2)

Náš život by měl být svatou obětí, která se líbí Bohu. To znamená, že bychom měli milovat Boha celým svým srdcem, celou svou silou a myslí, a tak se nepřizpůsobovat světu. Slovo „svatý“ znamená, že někdo nebo něco je odděleno pro Boha. Bůh nás stvořil ke svému obrazu, takže touha žít svatý život nám není ničím cizím, ale vychází ze samotné Boží podstaty, jako i z naší vlastní.

Místa, která jsme již zmínili, zdůrazňují absolutní svatost Boží a jak je nutné Bohu dovolit posoudit a očistit náš CELÝ život. Zdůrazňují také, že je nezbytné vzdát se KAŽDÉHO hříchu. Postoj chtít být svatým, jako Bůh je svatý, je známkou křesťana.

Mnozí nábožní lidé se nesnaží dosáhnout tohoto cíle, přestovšak víra ve spásu a odpuštění uschopňuje křesťany bojovat proti hříchu s nadějí.

Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas. (Židům 4:16)

Písmo svaté nám ukazuje cestu spravedlnosti, zvláště ve slovech a životech proroků, Ježíše a jeho učedníků. Vyučuje nás tomu, co je hřích a jak ho můžeme překonat.

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2. Timoteovi 3:16-17)

Boj proti hříchu jako předpoklad pro svatý život.

Člověk byl stvořen k obrazu Božímu. Když člověk zhřešil, jeho bytost tím byla poznamenána a jeho vztah s Bohem a bližním narušen. Hřích odděluje lidi od Boha a vede je k životu v sobectví a odloučení. To je důvodem, proč Ježíš tak radikálními obrazy popisuje, jak silně máme nenávidět a odmítat hřích.

Svádí-li tě k hříchu tvá ruka, utni ji; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačen, než abys šel s oběma rukama do pekla, do ohně neuhasitelného. A jestliže tě svádí oko, vyloupni je; lépe je pro tebe, vejdeš-li do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla... (Marek 9:43.47)

Tato Ježíšova slova nejsou planou výhrůžkou k vyvolání strachu. Ježíš popisuje duchovní realitu. Hřích člověka mění, oklamává, zatvrzuje a bere mu touhu po Bohu a po tom, co je dobré; hřích odděluje lidi od Boha.

Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou. (Koloským 3:5)

Hřích začíná již v našich postojích a myšlenkách. Tam leží kořeny skutků, které je následují.

Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. (Matouš 5:28)

Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: „Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. ‘Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě; a kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu. (Matouš 5:21–22)

...Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích. (Jakub 4:17)

Hříchy jako např. lhostejnost, nebo nedbalost často nejsou lidmi posuzovány tak přísně, jako v Písmu. Znovu a znovu se setkáváme s lidmi, kteří nevidí svůj malý zájem o bratry a sestry ve víře nebo o Bibli jako hřích. Tyto hříchy však jasně ukazují na závažné nedostatky ve vztahu s Bohem.

Pro hřích není výmluva.

Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobena zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. (1. Korintským 10:13)

Už ve Starém zákoně bylo vítězství nad hříchem viděno jako možné, a dokonce přikázáno.

I řekl Hospodin Kainovi: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ (1. Mojžíšova 4:6–7)

Boží láska a milosrdenství jsou nesmírně velké vůči každému, kdo se snaží oddělit od hříchu a svěřit Mu svůj život. Avšak velký Boží hněv přichází na ty, kteří nenazývají své hříchy pravým jménem (Matouš 3:7–8) a vymlouvají se na svou vlastní slabost, protože:

Hle, Hospodinova ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. Což to nejsou vaše nepravosti, které vás oddělují od vašeho Boha? A vaše hříchy, které způsobily, že skryl tvář před vámi, a neslyší? (Izajáš 59:1-2)

Víme, že Bůh miluje každého člověka a přijímá každého, kdo chce k Němu přijít, bez ohledu na to, jak silně je obtěžkán hříchem. Známe Boží věrnost v tom, že nikdy neodmítne nikoho, kdo se chce na Něj upřímně obrátit. Avšak měli bychom si uvědomovat, že hřích nás od Boha odděluje. Nikdo by k tomu neměl být lhostejný nebo si s hříchem zahrávat.

Odpuštění hříchů je velkým darem, jehož hodnoty bychom si měli být vědomi. Nemůžeme s ním zacházet jako s laciným zbožím. Ježíš dal svůj život, aby nás vysvobodil z našich hříchů. To je důvod, proč bychom měli žít jako ti, kdo jsou svobodni od hříchu, a ne jako ti, kteří k hříchu lnou.

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. (1. list Petrův 1:18-20)

Co nám může pomoci najít svobodu od hříchu?

V Žalmu 32:3-5 a Přísloví 28:13 je napsáno, že vyznání hříchů je důležitým krokem k nalezení odpuštění a svobody.

Kdo kryje svá přestoupení, nebude mít zdar, ale kdo je vyznává a opouští, dojde slitování. (Přísloví 28:13)

Je dobré a důležité vyznat naše hříchy Bohu, ale znamením opravdové lítosti je vynést naše hříchy na světlo před lidmi. Žít v pravdě znamená také chodit ve světle před našimi bratry a sestrami.

Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti. (1. list Janův 1:9)

Otevřeně vyznat své hříchy, nechat za sebou všechno, co nás váže ke světu, je důležité nejen v den obrácení. I po celý křesťanský život bychom měli vyznávat své hříchy a modlit se jeden za druhého, abychom mohli být posvěceni:

Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. (Jakub 5:16)

Když otevřeně předložíme své hříchy před naše bratry a sestry, můžeme od nich dostat podporu a pomoc v našem posvěcení skrze jejich modlitby, povzbuzení a napomenutí. Tím, že budeme litovat svých hříchů, Bůh může napravit to, co jsme v našem vztahu s ním hříchem zničili a můžeme zakusit Jeho odpuštění. Nést zodpovědnost za vyznávání hříchů ve shromáždění není úkolem speciálně vyškolených duchovních / poradců, ani kněží, kteří jsou vázáni slibem mlčenlivosti. V Bibli nemůžeme najít žádný základ pro takovou praxi. Všichni bratři a sestry by totiž k sobě navzájem měli mít hlubokou důvěru, že mohou stát před

ostatními takoví, jací skutečně před Bohem jsou a byli svědectvím o Božím působení v církvi.

Když pochopíme Boží svatost, velikost a lásku k nám, poroste v nás touha přiblížit se k němu a chválit ho skrze naši lásku a službu lidem. Láska nezná hranic; nikdy neřekne: „Teď už jsem toho udělala dost“. Posvěcení tedy znamená být stále otevřeni nechat se Bohem zkoumat, vést a proměňovat. Pak nás může stále víc uschopňovat dělat to, co je dobré v každé situaci.

Ježíš umyl nohy svým učedníkům jako příklad toho, jak bychom měli sloužit jeden druhému (Jan 13:2-17). Pokořil se před lidmi, kteří byli sami uvězněni v hříchu a tím prokázal svou lásku. Měli bychom se od něj učit být malými před sebou navzájem, snášet se v lásce, a tak být schopni růst v posvěcení sebe samých a pomáhat v tom druhým. Vzájemnou službu nelze oddělit od péče o spásu druhých. Máme věnovat pozornost tomu, aby rostli ve víře a dospěli v ní a aby jim žádný hřích nebránil být blízko Bohu.

Bůh učinil každého křesťana schopným podporovat ostatní tak, aby mohlo být celé tělo budováno ve svatý chrám (Efezským 2:21). On svěřuje zodpovědnost za celou církev každému křesťanovi. Proto je také řečeno:

■ Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána. (Židům 12:14)

Související témata

- [Co znamená být křesťanem?](#)
- [Obrácení](#)
- [Čistota ve vztazích, pocitech a myšlenkách](#)
- [Římanům 7](#)

E-mailová adresa

Zpráva

Odeslat

© 2022 www.krestane.info - Všechna práva vyhrazena.

Uvedená biblická místa jsou převzata z Bible :

Písmo svaté Starého a Nového zákona : český ekumenický překlad © 1987 - 2009 .

Odkazy a obsah článků (v nezměněné formě s uvedením zdroje) mohou být šířeny pro nekomerční účely.

Publikování anebo šíření obsahu těchto webových stránek v jiné formě anebo pro jiný účel podléhá našemu souhlasu.

Webová stránka může obsahovat odkazy na internetové stránky třetí strany.

Jejich zveřejnění neznámá, že jejich obsah schvalujeme, přijímáme anebo s ním souhlasíme.